

- această autoritate este obligată să asculte operatorii cărora le sunt impuse astfel de măsuri, cu excepția cazului în care urgența situației mediului impune o acțiune imediată a autorității competente;
- autoritatea menționată este de asemenea obligată să invite în special persoanele pe terenul cărora trebuie să se aplice aceste măsuri să își prezinte observațiile de care aceasta va ține seama și
- această autoritate trebuie să țină seama de criteriile menționate la punctul 1.3.1 din anexa II la Directiva 2004/35 și să indice în decizia sa motivele care justifică alegerea sa, precum și, după caz, pe cele care sunt de natură să justifice că o examinare detaliată în raport cu criteriile menționate nu se impunea sau nu a putut fi efectuată, ca urmare — de exemplu — a urgenței situației mediului.

2. În circumstanțe precum cele din acțiunile principale, Directiva 2004/35 nu se opune unei reglementări naționale care permite autorității competente să condiționeze exercitarea dreptului de a utiliza propriile terenuri al operatorilor vizați de măsuri de reparare a daunelor aduse mediului de realizarea lucrărilor impuse de acestea, chiar în condițiile în care terenurile menționate nu ar fi vizate de aceste măsuri, deoarece au făcut obiectul unor măsuri anterioare de „reabilitare” sau nu au fost niciodată poluate. Cu toate acestea, o astfel de măsură trebuie să fie justificată de obiectivul de a împiedica agravarea situației mediului în zona în care sunt puse în aplicare măsurile menționate sau, în aplicarea principiului precauției, de obiectivul prevenirii apariției sau a reapariției altor daune aduse mediului pe respectivele terenuri ale operatorilor, adiacente întregului țărâm care face obiectul măsurilor de reparare menționate.

(¹) JO C 301, 22.11.2008.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 martie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Italia) — Attanasio Group Srl/Comune di Carbognano

(Cauza C-384/08) (¹)

(Articolele 43 CE și 48 CE — Reglementare regională care prevede distanțe minime obligatorii între instalațiile rutiere de distribuție de carburanți — Competența Curții și admisibilitatea cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Libertatea de stabilire — Restricție)

(2010/C 113/14)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Attanasio Group Srl

Pârâtă: Comune di Carbognano

Cu participarea: Felgas Petroli Srl

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Compatibilitatea cu articolele 43 CE, 48 CE, 49 CE și 56 CE și cu principiile comunitare privind concurența economică și nediscriminarea a unei reglementări naționale care prevede distanțe minime obligatorii între instalațiile rutiere de distribuție de carburanți

Dispozitivul

Articolul 43 CE coroborat cu articolul 48 CE trebuie să fie interpretat în sensul că o reglementare de drept intern, precum cea în discuție în acțiunea principală, care prevede distanțe minime obligatorii între instalațiile rutiere de distribuție de carburanți, constituie o restricție privind libertatea de stabilire prevăzută de Tratatul CE. În împrejurări precum cele din acțiunea principală, această restricție nu pare să fie justificată de obiectivele de siguranță rutieră, de protecție a sănătății și a mediului, precum și de raționalizare a serviciului prestat utilizatorilor, ceea ce este de competența instanței de trimitere să verifice.

(¹) JO C 301, 22.11.2008.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 4 martie 2010 — Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-496/08 P) (¹)

(Recurs — Funcționari — Reușită la concursuri interne de trecere la o altă categorie sub imperiul vechiului statut — Intrare în vigoare a noului statut — Norme tranzitorii privind încadrarea în grad — Excepție de nelegalitate — Drepturi câștigate — Încredere legitimă — Egalitate de tratament — Principiul bunei administrări și obligația de sollicitudine)

(2010/C 113/15)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurenți: Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos (reprezentant: E. Boigelot, avocat)

Celelalte părți în proces: Parlamentul European (reprezentanți: L.G. Knudsen și K. Zejdová, agenți), Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți: M. Bauer și K. Zieleskiewicz, agenți)

Obiectul

Recurs declarat împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a treia) din 18 septembrie 2008, Angé Serrano și alții/Parlamentul European (T 47/05), prin care Tribunalul a respins acțiunea reclamanților având ca obiect anularea deciziilor individuale de încadrare în grad, adoptate în temeiul măsurilor tranzitorii prevăzute în anexa XIII și în special la articolul 2 din Statutul funcționarilor Comunităților Europene, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 (JO L 124, p. 1) — Eliminarea, în urma intrării în vigoare a noului statut, a încadrării în grad după reușita la un concurs intern efectuat în temeiul vechiului statut — Menținerea interesului de a acționa, în pofida caducității deciziilor atacate — Principiul menținerii drepturilor dobândite și principiul protecției încrederii legitime — Principiul egalității de tratament

Dispozitivul

1. Respinge recursul principal.
2. Respinge recursul incident.
3. Doamna Angé Serrano, domniile Bras, Orcajo Teresa, Decoutere, Hau și Solana Ramos, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 44, 21.2.2009.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 martie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Naczelny Sąd Administracyjny — Republica Polonă) — Telekomunikacja Polska S.A. w. Warszawie/Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Cauza C-522/08) (¹)

(Comunicații electronice — Servicii de telecomunicație — Directiva 2002/21/CE — Directiva 2002/22/CE — Condiționarea încheierii unui contract de prestări de servicii de încheierea unui contract privitor la furnizarea altor servicii — Interdicție — Internet de bandă largă)

(2010/C 113/16)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Naczelny Sąd Administracyjny

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Telekomunikacja Polska S.A. w. Warszawie

Pârâtă: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Naczelny Sąd Administracyjny — Interpretarea articolului 95 din Tratatul CE, a considerentului (13) și a articolelor 5 și 8 din Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (Directiva privind accesul) (JO L 108, p. 7, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 169), a dispozițiilor Directivei 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelilor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) (JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183), a considerentelor (1) și (28), a articolului 1 alineatul (3) și a articolelor 3, 7, 8, 14, 15, 16 și 19 din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru) (JO L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195), a considerentului (26) și a articolelor 16 și 17 din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213) — Legislație națională care interzice tuturor furnizorilor de servicii de telecomunicații condiționarea încheierii unui contract de prestări de servicii de cumpărarea altui serviciu — Condiționarea încheierii unui contract de acces la internet de bandă largă de încheierea unui contract de servicii de telefonie

Dispozitivul

Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directiva cadru) și Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal) trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale, precum articolul 57 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind telecomunicațiile (ustawa — Prawo telekomunikacyjne) din 16 iulie 2004, în versiunea aplicabilă faptelor din acțiunea principală, prin care se interzice condiționarea încheierii unui contract de furnizare de servicii de încheierea de către utilizatorul final a unui contract referitor la furnizarea altor servicii.

Cu toate acestea, Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și